

העמקה תיאורטית - צילום הופעות

מאת: איתי ראד

מבוא

פרויקט הגמר שלי עוסק בצילום הופעות חיות של זמרי פופ וראפ. בחרתי בסגנון זה מכיוון שאני מתחבר אליו ובנוסף בהופעות כאלה הזמרים רוקדים, זזים ומשתגעים על הבמה עם הקהל. הכוונה היא ללכוד את האנרגיה, הרגש והאווירה הייחודית שמתקיימת בזמן אמת בהופעה חיה. צילום הופעות חיות הוא תחום שמצריך הבנה מעמיקה של תנועה, תאורה משתנה וקומפוזיציה, ובנוסף דרושה היכולת להגיב באופן אינטואיטיבי לרגעים ספונטניים ומכריעים.

הז'אנר בו אני פועל הוא צילום הופעות חיות תת ז'אנר בתחום התיעודי. צילום הופעות אומנם משתייך לז'אנר אשר נועד להציג את המציאות כפי שהיא אך במקביל לתת ביטוי לנקודת המבט הייחודית שלי כצלם ובבחירת זוויות הצילום, גדלי הפריים ועוד מדגיש רגשות, סיפור ואווירה. צילום הופעות חיות משלב תיעוד מדויק של האמנים על הבמה ובנוסף מעביר את החוויה החושית והוויזואלית של המופע על ידי צילום הקהל.

צילום הופעות חיות הוא תחום דינמי ומורכב, המחייב שליטה בטכניקות מתקדמות כגון עבודה עם תאורה משתנה, מהירויות תריס גבוהות להתמודדות עם תנועות מהירות ושימוש נכון בזוויות צילום כדי להמחיש את האווירה הייחודית של ההופעה. בנוסף, יש חשיבות רבה ליכולת לתקשר עם הקהל והאמנים כדי ללכוד את הרגעים המשמעותיים ביותר. צילום הופעות מוצלח לא רק תלוי בטכניקה אלא גם בהבנה מעמיקה של מוזיקה, הקצב והאינטראקציה בין האמן לקהל.

המאמר:

Live Entertainment Photography, (GREYVENSTEIN, 1992)

עוסק האתגרים, הטכניקות והציוד הנדרשים לצילום הופעות חיות, לדברין האתגרים הקיימים בצילום הופעות חיות סובבים סביב תאורה מסובכת, תנאי תאורה נמוכים, אור משתנה

וצבעים קיצוניים. תנועה מהירה: הצורך לבודד רגעים חדים בתוך מופע דינמי. אינטראקציה עם אמנים: הצלם צריך להיות דיסקרטי ומקצועי כדי לקבל גישה מאמנים ומנהלים.

מאמרה של אנג'לה דאטרי "Concert Photography – Capturing the Essence of a Concert" עוסק בטכניקות ובאתגרים של צילום הופעות חיות. המאמר מתמקד בהשפעת התאורה על איכות הצילום, בציוד המומלץ לעבודה בסביבות תאורה משתנות (מה שקורה כל הזמן בהופעות), ובחשיבות ההמתנה לרגעים המשמעותיים שבהם האמן והקהל יוצרים חיבור ויזואלי עוצמתי. דאטרי מדגישה כי הצלחתו של צלם הופעות תלויה ביכולתו לצפות מראש את התנועות ואת שיאי ההופעה, ולשלב בין אינטואיציה אמנותית לשליטה טכנית גבוהה. המאמר גם מציין שהשגת צילומים ייחודיים דורשת יצירתיות בזוויות צילום ושימוש נכון בתאורה זמינה ליצירת עומק וסיפור ויזואלי עשיר.

מתוך מבוא זה למדתי גם לפרויקט שלי את האתגרים אשר אעבור בזמן הצילומים ואת הדברים שאני אצטרך לחשוב עליהם במהירות ובאינטואיציות במהלך המופעה כלומר איפה לעמוד באיזה מהירות תריס לצלם באיזו קומפוזיציה איך להשתמש בתאורה לטובתי ועוד...

צלמי ההשראה שבחרתי לחקור בעבודה זו הם סטיב ג'רארד ומאט וולטר

Steve Gerrard - סטיב ג'רארד

סטיב ג'רארד הוא צלם המתמחה בצילום הופעות עם ניסיון של למעלה מ-15 שנים בתחום. במהלך הקריירה ג'רארד צילם הופעות של אמנים ולהקות מובילות : U2, Pearl Jam, בינסה, The Black Keys, מדונה, אואזיס, מטאליקה וג'סטין ביבר.

סטיב לא רק מתעד את ההופעה באופן טכני, אלא מצליח לספר סיפור דרך התמונות שלו. הוא יוצר תחושה של תנועה, אנרגיה ורגש. הנרטיב שהוא בונה הוא דינמי – כלומר מלא בתנועה ורגש ולא מתוסרט כי הוא לא מביים את הרגעים אלא לוכד אותם כפי שהם קורים, אך בצורה שמרגישה מחושבת ומלאת משמעות.

הצילומים שלו לא מתמקדים רק בתיעוד ההתרחשות על הבמה וכך הוא יוצר חוויית צפייה רגשית, שמרגישה כמעט קולנועית. בעבודתו ג'רארד משתמש במשחקי אור וצל, זוויות צילום ייחודיות ותנועה מוקפאת, כך שכל תמונה הופכת לסיפור בפני עצמה. הוא משלב רגעים של האמן עם האנרגיה המתפרצת של הקהל, ומצליח ללכוד את תחושת ההופעה באופן שמעורר תחושה של השתתפות פעילה ולא רק התבוננות מרחוק. את דברים אלה ארצה להעביר גם דרך התמונות שלי דוגמא לדימוי:

Wiz Khalifa - Birmingham Academy (November 3rd 2011)

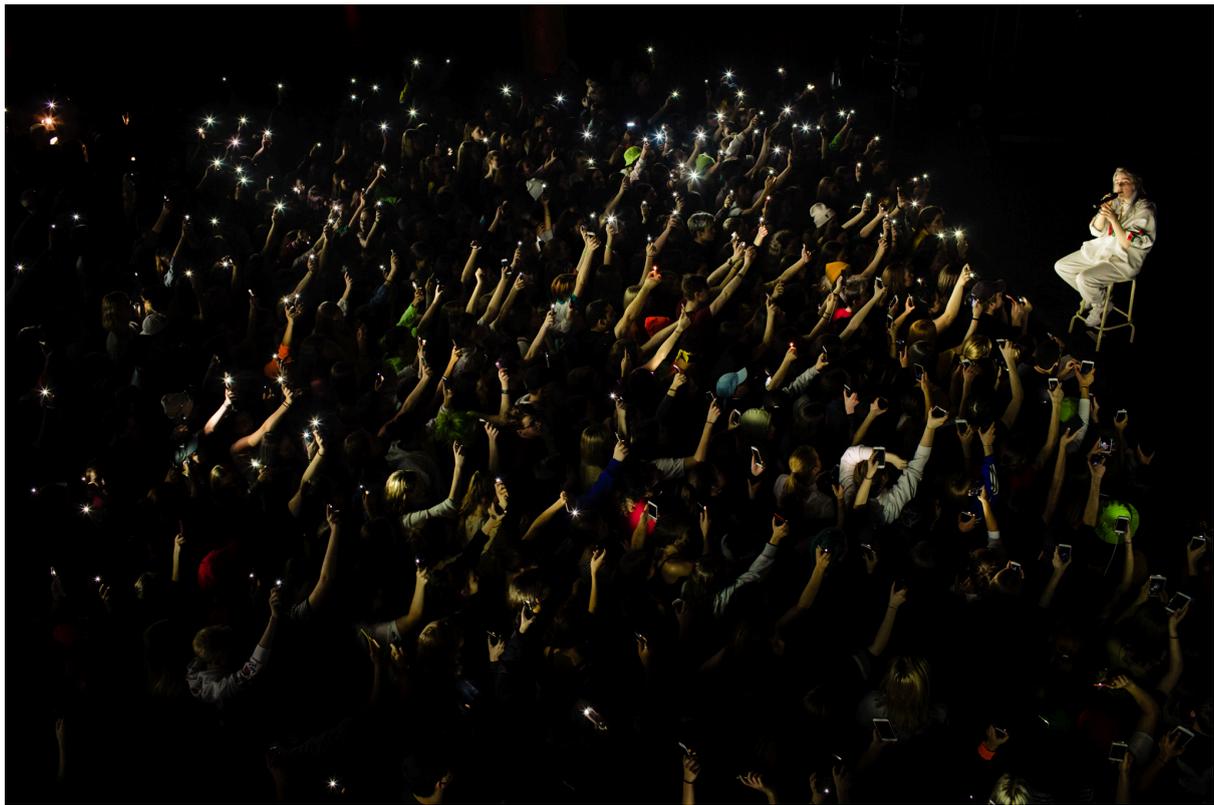
תמונה זאת של סטיב צולמה בזמן הופעה של Wiz Khalifa בסיבוב ההופעות שלו בנובמבר 2011 כאשר תמונה זו צולמה בברמינגהאם. ויז קאליפה (Wiz Khalifa) הוא ראפר, זמר וכותב שזכה להצלחה רבה בתעשיית המוזיקה. במהלך הקריירה שלו זכה בפרסים רבים וביניהם היה מועמד למספר פרסי גראמי וזכה בפרס המוזיקה האמריקאית ופרס בילבורד. כיום בתמונה הנ"ל אפשר לראות את Wiz Khalifa מחזיק בידו סטנד למיקרופון ובידו השנייה את המיקרופון כאשר הוא מונח על מצחו וגופו נשען אחורה. בחרתי בתמונה זו מכמה מרכיבים, ראשית הטכניקה, Wiz נמצא מקדימה בפוקוס ולא נמרח כאשר הרקע בטשטוש קל, הקומפוזיציה נהדרת הדמות נמצאת בחצי ימין של התמונה היכן שהאור והחצי השמאלי של התמונה מוחשך (לפי דעתי החיתוך רגע לפני הסטנד של המיקרופון הוא אחלה ואין צורך לראות את המשך רגליו). כמו כן התנועות שלו מייצרות אלכסונים שמחזקות קומפוזיציה דינמית ופרספקטיבה מודגשת. בנוסף התאורה נופלת מקדימה ומצד ימין בתמונה, הצבע הירוק הוא צבע קר ולעומת זאת החולצה של Wiz היא בצבעים של גוונים אדומים שונים (אדום - צבע חם) מה שיותר ניגודיות שמושכת את העין ונותן גיוון צבעים לתמונה. שנית האינטואיציה שבה סטיב הצליח לתפוס את התמונה ברגע הנכון, סטיב הצליח לתפוס את Wiz בדיוק שהוא עשה את הפוזה כשבידו הימנית הסטנד של המיקרופון ובידו השמאלית המיקרופון מונח על מצחו כאשר גופו נוטה אחורה זה מעביר עבירה של משחק וגם ציניות

דברים שהצופים מרגישים בעת צפייה בתמונה, בנוסף יש אור שנמצא מאחוריו בלמעלה ובדיוק בפוזה הזאת Wiz מרים את הראש זה נותן אשליה שהוא בוחה לתוך האור. התמונה צולמה בצמצם $f/4.0$, במהירות תריס $1/125$, ב ISO 800 ועדשה 85.0 mm הצמצם פתוח ובעדשה צרה וכך נוצר הקירוב אל האובייקט ועומק שדה רדוד, בנוסף המהירות תריס היא מהירות בינונית עד גבוהה בשביל לתפוס את התנועה ללא מריחה. ISO בינוני יחסית כנראה שהקטע הזה בהופעה היה מואר יחסית ולכן לא היה צריך להשתמש ב ISO גבוה יותר.

זהו מדיום שוט שמצולם מזווית נמוכה.

בניגוד לתמונה הקודמת ששמה פוקוס על הזמר סטיב שם דגש על שילוב הקהל בתמונות שלו בנוסף לזמר כך אפשר לראות להרגיש ולהזדהות עם התחושות והחוויות שהקהל עבר.

Billie Eilish - Corona Theatre (March 27th 2018)

תמונה זו של סטיב צולמה ב 2018 בזמן הופעה של בילי אייליש בקנדה. בילי אייליש (Billie Eilish) היא זמרת-יוצרת אמריקאית מוכרת מאוד ובמהלך הקריירה שלה זכתה בשבעה פרסי גראמי, כולל ארבעת הפרסים המרכזיים: "תגלית השנה", "הקלטת השנה", "שיר השנה" ו"אלבום השנה" בנוסף זכתה בעוד 2 פרסי אוסקר ובעוד מספר רב של פרסים מכובדים. בתמונה הנ"ל אפשר לראות לונג שוט מלמעלה שבו רואים את בילי אייליש יושבת מול הקהל בזמן שהם מצלמים אותה עם פלאשים בטלפונים. התמונה מאוד חשוכה והאור היחידי שיש הוא על בילי אייליש, בפינה הימנית העליונה של הפריים. על הידיים של הקהל וגם רואים את נקודות אור מהפלאשים של הקהל. בעקבות זאת שהתמונה מאוד חשוכה אבל בילי אייליש מוארת כולה היא זאת שתופסת את העין ובנוסף גם הפלאשים תופסים את העין כי הם בולטים מהחושך. התמונה קשורה לנושא עבודתי בכך שהיא מעבירה רגשות מה שאני רוצה להביא לידי ביטוי בתמונות בעבודתי בתמונה זאת הרגשות יכולים להיות שונים לכל אחד באופן שונה: הערצה – התחושה שהקהל מעניק לאדם שעל הבמה הרבה הערכה ותשומת לב.

בדידות וניכור – בילי יושבת על הכיסא על הבמה כשהכל חשוך והיא מוקפת באור הפנסים.
דבר זה יכול לעורר תחושה של בידוד מסוים כאילו היא לבד מול ים של אנשים.
תחושת חלום – התאורה הרכה עושה תחושה של חלום.
עוצמה ושליטה – אפשר לקחת את התמונה לכיוון שבילי שעל הבמה כבעלת כוח והשפעה
כאשר קהל שלם מתמקד בה.
כך הצופים יכולים לחוות את התמונה ולהתחבר אליה באופן אישי, וזאת מטרתו בצילומים
לעבודה זו.

התמונה צולמה בצמצם $f/3.5$, במהירות תריס $1/160$, ב ISO 1600 ועדשה 35.0 mm
בתמונה אפשר לראות שהתאורה ממש נמוכה לכן הוא השתמש ב ISO גבוה וגם הצמצם
פתוח בשביל להכניס יותר אור. התמונה בעדשה רחבה בשביל שגם הקהל יהיה כלול בתמונה.
צמצם גורם לעומק שדה רדוד העניין זה שהתמונה צולמה בעדשה רחבה לכן אין את העומק
הנדרש ואין טשטוש. מהירות התריס היא מהירות מספיק גבוהה כדי להקפיא תנועה של
הקהל והאמנית.

Cage The Elephant - Birmingham, England, United Kingdom (February 11 2014)

תמונה זו של סטיב צולמה ב-2014 במהלך הופעה של Cage The Elephant בבירמינגהם. Cage the Elephant היא להקת רוק אמריקאית שהוקמה ב-2006 בעיר בקנטקי. הסגנון המוזיקלי שלה משלב רוק אלטרנטיבי, גראז' רוק, בלוז רוק ופאנק רוק. הלהקה ידועה באנרגיה הגבוהה של ההופעות החיות ובהובלת הסולן הכריזמטי מאט שולץ (Matt Shultz). Cage the Elephant זכו במספר פרסים בעיקר במסגרת פרסי הגראמי (Grammy) שנחשבים ליוקרתיים ביותר בתעשיית המוזיקה:

2017 – זכייה בקטגוריית "Best Rock Album" על האלבום Tell Me I'm Pretty

2020 – זכייה שנייה באותה קטגוריה על האלבום Social Cues.

בתמונה אפשר לראות רגע עוצמתי מהופעה חיה שצולמה בשחור לבן. ובמרכז הקומפוזיציה מופיע הסולן של הלהקה (מאט), מאט עומד ללא חולצה על קצה הבמה מעל הקהל כשמאות ידיים של מעריצים מונפות לעברו. התאורה בתמונה דרמטית כי המקום חשוך וקרן אור חדה מופעלת בדיוק על הזמר מה שממקד אליו את העין והופך אותו לדמות הראשית בעוד שאר הפריים יותר מוחשך, הניגוד הזה בין האור לצל יוצר תחושת דרמה ומדגיש את עוצמת הרגע. הקהל והידיים שממלאים את החלק התחתון של התמונה, מוסיפים עומק ותנועה, וממחיש את החיבור בין האמן לבין הקהל. התמונה מתקשרת לנושא עבודתי בכך שהיא מעבירה

תחושות חזקות של אנרגיה, נוכחות ורגש. זהו בדיוק הסגנון והתחושה שאני שואף לייצר בצילומים שלי.

התמונה צולמה בצמצם $f/3.2$, במהירות תריס $1/160$, ב ISO 1600 ועדשה 55.0 mm בתמונה אפשר לראות שהתאורה ממש חשוכה ולכן הוא השתמש ב ISO גבוה וגם הצמצם פתוח בשביל להכניס יותר אור. התמונה בעדשה נורמליית בשביל שהאומן יהיה הדמות המרכזית איך שגם הקהלה והטירוף שעובר שםיהיה כלול בתמונה. הצמצם גורם לעומק שדה רדוד אך זאת לא המטרה שלו בתמונה הזאת, המטרה שלו היא להכניס עוד אור לפריים מכיוון שהיה חשוך בתוך האולם, בנוסף בניגוד לצמצמים פתוחים יותר כמו $f/1.8$ או $f/1.4$, שבהם עומק השדה מאוד רדוד - $f/3.2$ עדיין נותן טשטוש רקע אבל עם קצת יותר חדות לכן הוא השתמש בצמצם זה בשביל לשמור על החדות של הקהלה בנוסף לחדות של הדמות הראשית.

אני מאוד התרשמתי מעבודותיו של סטיב. הרגשות שהוא מצליח להעביר באמצעות התמונות שלו, הרגעים שהוא מצליח לתפוס במהלך ההופעה, היכולות שלו, הדרך התמודדות שלו במהלך כל הקשיים של צילום הופעות, בעקבות כל הסיבות האלה בחרתי דווקא בו כהשראה בנושא עבודתי.

הקומפוזיציה בצילום זה היא דינמית מרובה באלכסונים.

מאט וולטר (Matt Walter) הוא צלם הופעות אוסטרלי שמתמקד בעיקר בסצנת הרוק והפאנק. מאט נחשב לאחד הצלמים המובילים באוסטרליה בתחום צילום מוזיקלי, עם דגש על תיעוד ההופעות החיות, הוא לא רק מצלם הופעות חיות, אלא גם מתעד רגעים מאחורי הקלעים, נסיעות בדרכים, הכנות להופעות, חזרות, וגם את האינטראקציה של האמנים עם המעריצים.

וולטר מתמחה בצילום דוקומנטרי שמתמקד בלכידת רגעים גולמיים ואותנטיים. הוא משתמש בהרבה שחור לבן, מה שמדגיש את הרגשות בתמונות שלו. הבחירה בסגנון זה יוצרת תחושה נצחית ומדגישה את האווירה של כל הופעה גם ללא צבעים. אחד המאפיינים החזקים שלו הוא היכולת להעביר תחושה של אנרגיה ותנועה – הוא מצלם מהזוויות הנכונות כדי ללכוד את הדינמיות של ההופעה, את הרגעים החזקים של האמנים ואת האינטראקציה עם הקהל. וולטר עבד עם לא מעט להקות ואמנים מוכרים, בעיקר בז'אנרים של רוק ופאנק. ביניהם:

. Violent Soho , Dune Rats , The Amity Affliction

Violent Soho- Unify Gathering (May 28th 2017)

תמונה זו של מאט וולטר צולמה ב 2017 בזמן הופעה של להקת הרוק Violent Soho.

Violent Soho היא להקת רוק מאוסטרליה שהוקמה בשנת 2004 בעיר בריזביין. הלהקה ידועה בשילוב של סאונד, גיטרות והשפעות חזקות מלהקות כמו Nirvana, Sonic ו-Pixies. Youth. בתחילת הדרך הם פעלו בעיקר בסצנה המקומית של בריזביין, אך עם הזמן צברו פופולריות והפכו לאחת מלהקות הרוק הגדולות באוסטרליה.

מאט וולטר לא רק צלם שעבד איתם הוא הצלם המתעד הרשמי של הלהקה. במשך שנים הוא צילם את ההופעות שלהם, החיים מאחורי הקלעים, חיי הלהקה בכלליות, והפך להיות חלק בלתי נפרד מהלהקה.

בחרתי בתמונה זאת כי היא יוצרת תחושה של הבלאגן ואת האנרגיה כשיש בהופעות בעזרת ההכללת קהל וכך הזדהתי בקלות אל התמונה, בנוסף הצבעים המיוחדים מושכים מאוד את העין אל התמונה ואחרי שאתה מתחיל להסתכל אל התמונה אתה לא יכול להפסיק כי יש כל כך הרבה פרטים בפריים שהופכים את התמונה לתמונה המושלמת.

ראשית השימוש באור, התאורה האחורית החזקה יוצרת צלליות מרשימות, במיוחד של האדם שעושה קראוד סרפינג (קראוד סרפינג) (Crowd Surfing) הוא מושג המתאר רגע בהופעות חיות שבו אדם (בדרך כלל מעריץ או אפילו חבר בלהקה) קופץ או מונף מעל הקהל, והקהל מחזיק ומעביר אותו מעל הידיים שלהם.) קרני האור הצבעוניות שמתפזרות לכיוונים שונים מוסיפות אנרגיה ותחושת תנועה. והניגוד בין האור הצבעוני המסנוור לרקע החשוך מייצר תחושה שמבליטה את האמן גם כן את הקהל.

שנית קומפוזיציה ותפיסת הרגע, וולטר תפס רגע שבו גיטריסט על הבמה עם הגב למצלמה, בעוד שהקהל בטירוף, עם האדם שעושה קראוד סרפינג. והאלכסונים שנוצרים על ידי התאורה והתנוחות של הדמויות מובילים את העין בתוך התמונה, מה שמוסיף עומק ותחושה.

בנוסף הצבעוניות ייחודית משחק הצבעים - סגול, כחול, צהוב וירוק - נותן לתמונה אופי מיוחד, כמעט כמו סצנה מסרט. זה גם קצת שובר את הסגנון הקלאסי של וולטר, שבדרך כלל הולך על שחור-לבן. כאן הוא משתמש בצבעים בצורה חכמה כדי להעביר תחושה של כמעט הזיה.

בזכות התאורה וזווית הצילום יש כאן קומפוזיציה דינמית נפלאה מלאה באלכסונים המייצרים עניין רב וכמו כן פרספקטיבה קיצונית ומודגשת. זהו לונג שוט שמצולם מעט יותר נמוך "מגובה העיניים" של האמן שנמצא עם הגב עלינו הצופים בצילום.

התמונה צולמה בצמצם $f/2.2$, במהירות תריס $1/320$, ב ISO 1600 ועדשה 35.0 mm בתמונה אפשר לראות שהתאורה נמוכה מאוד, ולכן הצלם השתמש ב-ISO גבוה (1600) כדי להכניס מספיק אור לחיישן. בנוסף, הוא פתח את הצמצם ל- $f/2.2$ כדי להכניס יותר אור, אבל בגלל שהעדשה היא 35mm יחסית רחבה, עומק השדה לא מאוד רדוד, מה שמאפשר לכלול גם את הקהל וגם את הבמה בפוקוס. מהירות התריס $1/320$ שניות נבחרה כדי להקפיא תנועה, המהירות מספיק גבוהה כדי ללכוד את הקפיצות של הקהל ואת המנח גוף של האמן בלי טשטוש.

אני מאוד התרשמתי מהתמונה הזאת של מאט וולטר. הרגע שהוא הצליח לתפוס, התאורה שהוא מנצל, והאופן שבו הוא משלב את הקהל כחלק מהסיפור החזותי של ההופעה, כל אלה

הופכים את התמונה שלו לעוצמתית ומלאות רגש. בתמונה יש תחושה של חוויית הופעה חיה אמיתית – האנרגיה, האדרנלין, והאינטראקציה בין הלהקה לקהל מורגשים בבירור במיוחד בקראוד סרפינג שהוא סמל להופעות חיות אינטנסיביות, והעובדה שהצלם תפס בדיוק את הרגע הזה משדר את תחושת ההופעה לצופים.

בנוסף הדרך שבה הוא מתמודד עם האתגרים של צילום הופעות בתאורה בעייתית תוך כדי שמירה על חדות וקומפוזיציה מדויקת, היא אחת הסיבות שבחרתי בו כהשראה לעבודתי והסיבה לבחירת תמונה זאת. בקיצור – זו תמונה לא רק של הופעה, אלא של חוויה שלמה.

Dune Rats – Crazy Tour (May 6th 2020)

תמונה זו של מאט וולטר צולמה ב 2020 בזמן סיבוב הופעות של להקת הרוק Dune Rats .
Dune Rats היא להקת פאנק רוק אוסטרלית שהוקמה בשנת 2010. הלהקה ידועה באנרגיה המתפרצת שלה ובמוזיקה שלה שמשלבת פאנק ורוק. בתמונה אנחנו רואים להקה בזמן הופעה כאשר ברקע זה כל הקהל עם פנסי טלפון דלוקים ובמקדימה 3 חברי להקה מוארים.
בחרתי בתמונה זאת כי היא גרמה לי לתחושת הזדהות עם הקהל כאשר האומנים מבקשים שכולם ירימו את הטלפונים לאוויר עם פנסים בשביל שיר מסויים וזה יוצרסוג של רגע מיוחד וקסום בהופעה כאשר הכל חשוך ויש רק אורות פנסים. בנוסף זה שהתמונה צולמה מהצד של הזמרים זה ייחודי ומשונה זה מראה איך זה נראה בהופעות מהצד של האומנים כאשר הם מופיעים ואיך הם רואים את הקהל מהזווית ראייה שלהם.

השימוש באור - האור החזק על חברי הלהקה יוצרים קווי מתאר ובכך מדגיש אותם ויוצר סוג של תחושת עומק, האור של הטלפונים הוא אור כחול וקר ומנגד לזה האור שעל חברי הלהקה הוא צהוב וחם זה יוצר ניגודיות יפה, בנוסף המאות פנסים שבקהל מייצרים אפקט ויזואלי ותחושת הזדהות של כולנו כשאנחנו הולכים להופעות ומצלמים.

קומפוזיציה - המתופף נמצא באמצע התמונה כשאור מתחתיו מדגיש את הקווי מתאר שלו זה גורם לעין ישר ללכת אליו ולאחר מכן לכל הקהל הענק ברקע, בנוסף התמונה צולמה בעדשה רחבה ולכן בפריים הצליחו לתפוס את 3 חברי הלהקה כאשר כל אחד מהם בחלק אחר של הבמה.

זהו לונג שוט מזוית צילום גבוה למרות שהדמות המרכזית המתופף. חתוך מגובה המותניים.

חוץ מזה הפריים מעביר בצורה מושלמת את החוויה של להיות על הבמה מול קהל עצום מה שאנו כקהל לא חווים אז זה מיוחד. בתמונה יש שילוב של רעש, אנרגיה וחיבור בין הלהקה למעריצים. זה רגע שממחיש עד כמה הופעה חיה היא לא רק על המוזיקה - אלא גם על החוויה, התחושה והאנשים שמרכיבים אותה.

התמונה צולמה בצמצם $f/2.8$, במהירות תריס $1/160$, ב ISO 1250 ועדשה 15.0 mm

התמונה צולמה בעדשה רחבה בשביל לכלול את כל חברי הלהקה שעל הבמה וגם את הקהל בפריים ובנוסף בשביל ליצור תחושה דינמית של העומק ואת האנרגיה במופע.

הצמצם פתוח בשביל לאפשר כניסה של אור, השדה רדוד אך לא מאוד רדוד מכיוון שהתמונה צולמה בעדשה רחבה.

מהירות תריס מספיק מהירה כדי להקפיא תנועה של המתופף והנגנים בלי לקבל טשטוש משמעותי, אבל לא מהירה מדי כך שעדיין ייכנס מספיק אור לצילום.

אפשר לראות שאין הרבה אור בתמונה לכן ה ISO גבוה בשביל להכניס יותר אור לתמונה (בנוסף ה ISO הוא הכניס עוד יותר אור בעזרת מהירות התריס והצמצם)

אני מאוד אהבתי את התמונה הזאת כי היא מכלילה את הקהל בצורה מאוד חזקה מה שאני מחפש בתמונות שלי, הסיבה שאני מחפש את זה כי ככה הקהל יכול להזדהות עם התמונה

ועם מה שהלך שם כי הוא היה שם ומבין את התחושות והרגשות שיש שם ואני מנסה לגרום לו להרגיש את אותם תחושות ורגשות גם בתמונות שלי. ומאט מצליח להעביר את התחושות והרגשות האלה בצורה מעולה בתמונה הזאת. בנוסף מאט בתמונה מראה את הנקודת מבט של הזמרים ולא של הקהל וזה תחושה שרוב האנשים לא חווים ולפי דעתי זה מוסיף ערך אחר לתמונה.

תמונה זו של מאט וולטר צולמה ב 2018 בזמן הופעה של להקת הרוק Waax .

WAAX הם להקת רוק שמשלבים בין פאנק רוק, גרנג' ורוק אלטרנטיבי מודרני. הסגנון שלהם מושפע מלהקות כמו Nirvana ו-Hole, Yeah Yeah Yeahs - עם דגש על ביטוי רגשי, זעם, ופגיעות. הם זכו במספר פרסים במהלך הקריירה:

2018: זכייה בקטגוריית "Queensland Live Act of the Year"

2018: זכייה בקטגוריית "Video of the Year" עבור הקליפ לשיר "Same Same"

2022: זכייה בקטגוריית "Rock Award" עבור השיר "Most Hated Girl"

2023: זכייה בקטגוריית "Rock Award" עבור השיר "No Doz"

בתמונה אפשר לראות את Marie "Maz" DeVita (הזמרת) צורחת למיקרופון כאשר כל השיער שלה על הפנים והיא נותנת את כל כולה על הבמה. התמונה צולמה בקלוז שוט בשביל להדגיש את מריה ולשים אותה במרכז הפריים, בנוסף הזווית של הצילום היא נמוכה יותר ממריה וכך דמותה נהיית גדולה ו"עליונה". בנוסף בשביל להדגיש את הדמות הרקע מטושטש

ויחסית מוחשך. התמונה צולמה בשחור לבן וכשמסתכלים עליה אפשר להרגיש את הכאב והצרחה כך שזה מתייחס לסגנון השירים של הלהקה.

בחרתי בתמונה הזאת כי לעומת שאר התמונות שבחרתי הדמות המרכזית היא הדבר היחידי שיש בפריים והתפיסת רגע שבה היא עם כל השיער על הפנים, אוחזת את המצח ושרה בחוזקה אל המיקרופון זה רגע מיוחד שקשה מאוד לתפוס במיוחד בעקבות כל האלמנטים המתקיימים במהלך ההופעה. בנוסף הקטע של השחור לבן מאוד תופס לי את העין כי במהלך הופעות מאוד חשוב העניין של התאורה בשביל הטירוף והאווירה אבל גם כשאין את הצבע הזה והתמונה בשחור לבן מאט עדיין מצליח להעביר את התחושות של ההופעה בצורה מטורפת.

לצערי לא הצלחתי למצוא את הנתונים של התמונה אך אפשר לראות שהרקע מטושטש ולכן הצמצם פתוח, התמונה לא מרוחה יחסית לכן המהירות תריס היא יחסית גבוה.

מה שהופך את מאט וולטר למיוחד היא ההתמקדות שלו ברגש ולווא דווקא באסתטיקה של התמונות שלו, הוא לא מחפש תמונות מבוימות אלא מחפש את הרגעים המיוחדים עם הרגשות ועומקים שיש בקהל ובזמרים. השימוש באור ובצבעים שלו מיוחדים ומעלים הרבה רגשות בתמונות שלו. לעומת התמונות שבחרתי מאט בעיקר מצלם תמונות בשחור לבן מה שיוצר קונטרסטיות, עומק ודרמטיות בתמונות. מאט מומחה ביכולת ללכוד את האווירה של הופעה בין אם זה רגע של אומן על הבמה או מעריץ שקופץ מהקהל, התמונות שלו מעבירות בדיוק את הרגשות שעולים בהופעות.

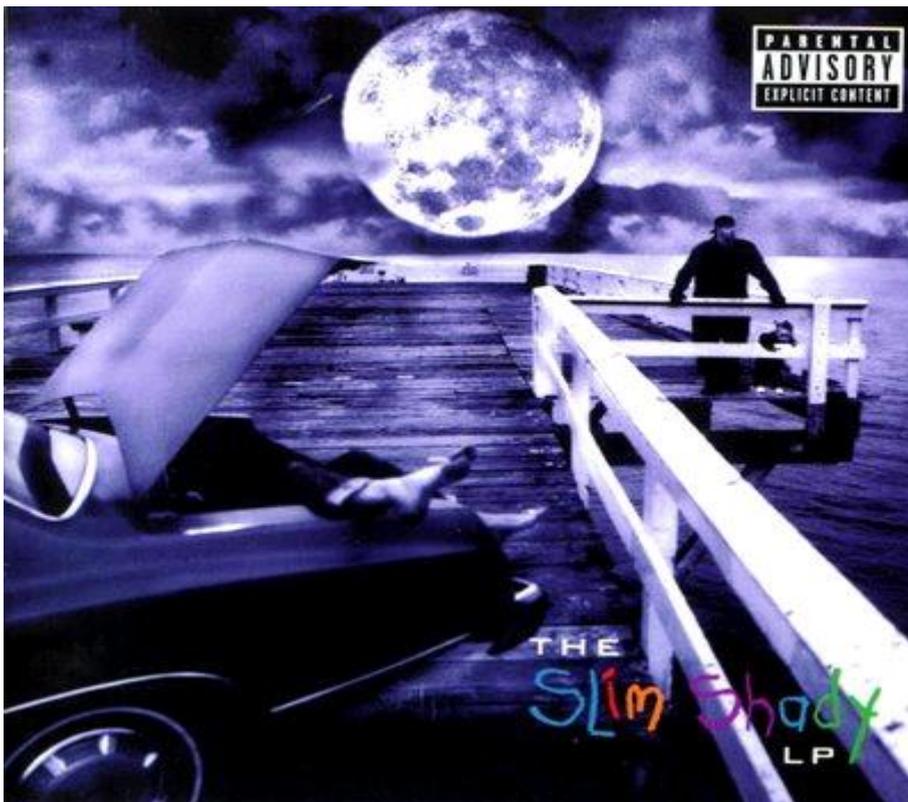
בנוסף מאט הוא לא סתם צלם שמגיע לצלם הופעה וללכת אלא הוא ממש מלווה אמנים במסעות שלהם ויוצר תיעוד מתמשך של הקריירה שלהם. העבודה של וולטר מראה איך צילום הופעות יכול להיות הרבה יותר מסתם לכידה של רגעים אקראיים – זה כלי לתיעוד הסיפור של הלהקה, לבטא את האווירה ואת הרגשות שעולים בהופעות וליצור תחושת חיבור בין הקהל לאמן. כל אלה הם דברים שאני רוצה להביא לידי ביטוי במהלך עבודתי ולכן בחרתי דווקא בו כצלם השראה.

מרשל ברוס מאת'רס השלישי "אמינם" - Marshall Bruce Mathers III "eminem"

מרשל או בשם הבמה שלו אמינם נולד ב 17 באוקטובר 1972 במיזורי, ארצות הברית. אמינם נולד למשפחה לא יציבה וגדל בעיקר בדטרויט, מישיגן, אזור בעל אוכלוסייה עם רוב אפרו-אמריקאית כך שהוא חווה גזענות לכך שהוא לבן בנוסף לכך הוא חווה ילדות קשה שכללה עוני, אלימות, נטישה מצד אביו, והתמודדות עם אמו דבי מאת'רס, שתיאר אותה כמתעללת ובעלת בעיות נפשיות. כבר בילדותו גילה עניין רב במוזיקה, ובמיוחד בתחום בהיפ הופ ראפ למרות שהתחום היה אז כמעט לחלוטין תחת דומיננטיות של קהילות שחורות. בסוף שנות ה-80 ותחילת ה-90, אמינם התחיל להשתתף ב"ראפ באטלס" בדטרויט והתחיל לבנות לעצמו שם. בתחילה כמעט לא קיבל הכרה, בעיקר בגלל צבע עורו, אך עם הזמן הצליח לבסס את מעמדו כראפר חזק שאי להביס אותו. בשלב יותר מאוחר הוא הפיק סרט על חייו בשם 8 מייל - Mile 8 סרט שמדבר על תחילת הדרך שלו עם מקרים מיוחדים שגרמו לו להפוך לראפר שהוא היום. (בנימה אישית ראיתי את הסרט הזה איזה 6 פעמים באמת סרט ממש טוב ועוצמתי)

כיום אמינם ממשיך להיחשב כאחת הדמויות הבולטות והמשפיעות ביותר בתעשיית המוזיקה. לאמינם יש שלושים ואחד סינגלים וחמישה אלבומים.

אלבום - The Slim Shady LP

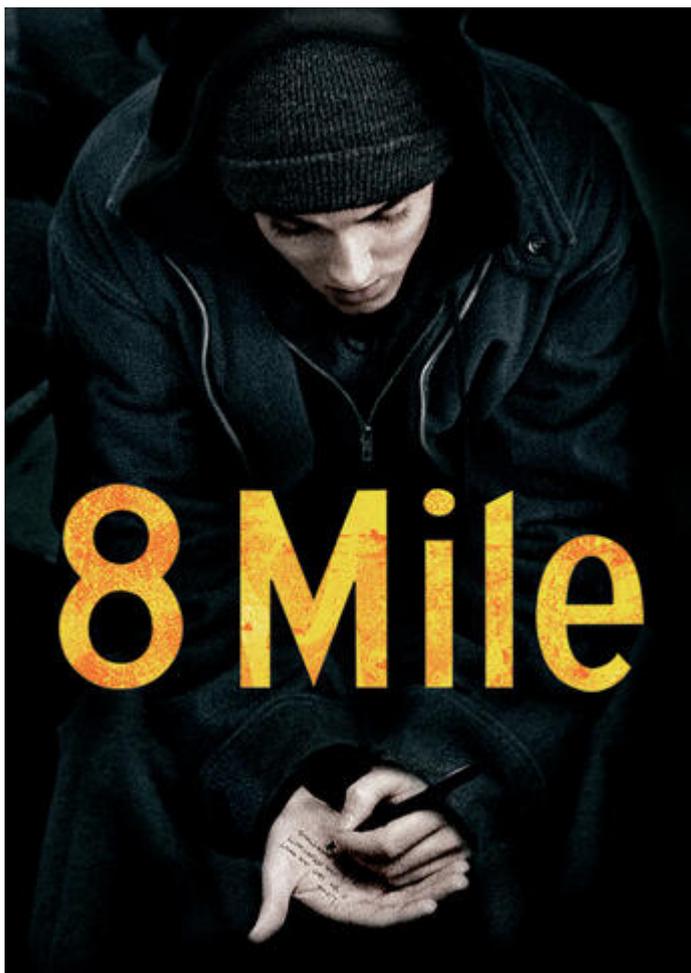
האלבום The Slim Shady LP הוא האלבום השני של אמינם וזה האלבום שהוביל לפריצה שלו בתחום המוזיקה בדגש על היפ הופ וראפ ובעקבותיו הפך לכוכב עולמי. את האלבום הפיק דוקטור דרה (Dr. Dre) שהוא בכלל מפיק על וסמל תרבות בפני עצמו. דמותו של "סלים שייד", האלטר-אגו המטורף והחצוף של אמינם, עומדת במרכז האלבום - דמות שמשלבת הומור שחור, פרובוקציה, וכאב אישי עמוק. האלבום משלב בין היפ הופ קלאסי לבין סאונד חדשני ומטורף שמשך הרבה תשומת לב. באלבום הוא משלב תכנים כמו ביקורת חברתית חריפה, תיאורים גרפיים של אלימות, סמים ומצבים קיצוניים, הומור ציני ואירוניה וכעס פנימי ותחושת ניכור. בזכות כל הדברים האלה האלבום לא רק שינה את הקריירה של אמינם, אלא גם את כל עולם ההיפ הופ - הוא פתח דלתות לרפרים לבנים, ולסגנון יותר תיאטרלי, דרמטי ואישי. הוא הפך את אמינם לדמות מרכזית בתרבות הפופ, והשפיע על דור שלם של יוצרים.

- האלבום זכה בפרס גראמי לאלבום הראפ הטוב ביותר בשנת 2000.

- האלבום הגיע למעמד פלטינה מרובעת בארה"ב (מעל 4 מיליון עותקים).

במהלך הקריירה של אמינם היו לו המון מקרים של ארגונים שניסו לצנזר אותו בטענה שהוא מקדם אלימות, מיזוגיניה והומופוביה. למרות זאת אמינם לא הפסיק עם המוזיקה שלו ולא נתן לאף אחד לעצור אותו וזאת התכונה האולי הכי חזקה ואולי גם חלק מהסיבה שהוא הצליח להגיע מהתחתית למצב שהוא היום, הוא פשוט לא וויתר לא משנה כמה ניסו לעצור ולהוריד אותו בדרך. בסרט אפשר ממש ללמוד על החיים שלו לפני הפריצה שלו ואיך הוא התקשה בעקבות כל מיני מקרים אך תמיד הצליח להמשיך ולתפס לפסגה.

8 Mile

הסרט 8 Mile יצא בשנת 2002 ומתאר באופן דרמטי את תחילת דרכו של אמינם בעולם הראפ, דרך דמות בשם ג'ימי "B-Rabbit" סמית' - צעיר לבן שגדל בעוני בדטרויט ומנסה לפרוץ בקרבות ראפ בעולם הנשלט בעיקר על ידי ראפרים שחורים. הסרט שואב השראה ישירה מסיפור חייו של אמינם ומתמקד במאבקים שלו מול עוני, חוסר ביטחון עצמי, דעות קדומות מהסביבה, וקשיים משפחתיים - כולל אמא לא מתפקדת, עבודה שוחקת, וחוסר תמיכה.

במהלך הסרט היו כמה מקרים שבהם ניסו להוריד את הדמות של אמינם, אך הוא הצליח להתגבר לדוגמה בתחילת הסרט הוא שוכח את המילים בקרב ראפ ונאלץ לסגת - כישלון שמשתק אותו. אבל במקום לוותר, הוא חוזר, מתאמן, כותב שירים, ובונה את הביטחון שלו מחדש. ובאמת בסוף הסרט כשהוא מתמודד מול פאפא דוק בקרב ראפ מכריע. הוא מצליח להפוך את כל העלבונות נגדו (שהוא לבן, עני, גר עם אמא שלו וכו') ליתרון, כשהוא מזכיר

אותם בעצמו – ובכך מנטרל את כוח ההתקפה של היריב ומנצח את הקהל.
בנוסף היו רגעים שבהם החברים שלו לא האמינו בו או לא תמכו, אבל הוא התעקש להמשיך
בדרך שלו למרות הכל ובסוף כולם שתקו והיו בשוק שהוא הצליח.

הסרט הזה היה בשבילי מאוד משמעותי זה מראה ש כשיש לך מטרה אתה צריך ללכת אליה
בכל הכוח בלי להפסיק בעקבות הרגעים הקשים ובגלל שאנשים לא מאמינים בך, אתה תגיע
ותצליח כל עוד תתאמן ותאמין בעצמך.

הסרט הפך להצלחה מסחררת וזכה לשבחים על האותנטיות שלו. השיר מתוך הסרט, "Lose
Yourself", זכה באוסקר לשיר המקורי הטוב ביותר – והפך להמנון מוטיבציה עולמי.

השיר Lose Yourself זה שיר מוטיבציה עוצמתי שמדבר על תפיסת הזדמנויות ברגע הנכון,
נחישות, ואמונה עצמית גם כשהעולם נגדך. הוא נכתב מנקודת המבט של הדמות B-Rabbit,
אבל למעשה משקף גם את התחושות האישיות של אמינם – פחד, לחץ, תקווה ורעב להצליח.

השיר כולל את השורה המפורסמת: "You only get one shot, do not miss your chance"
"to blow – This opportunity comes once in a lifetime", שמסכמת את המסר המרכזי:
אם יש לך הזדמנות – תחטוף אותה בכל הכוח.

הסיבה שבחרתי דווקא באמינם כאמן ההשראה זה כי חיפשתי בן אדם שמתחבר לסגנון צילום
שאני בחרתי לפרויקט (היפ הופ וראפ) אבל לא סתם בן אדם, רציתי זמר שעבר דרך
משמעותית ושיש לו משהו שמבדיל אותו מהזמרים האחרים, וישר אמינם קפץ לי בראש, הוא
סמל למישהו שצמח מתוך קושי אמיתי – עוני, דחייה חברתית, ולחצים נפשיים. והצליח
להפוך את הכאב והמאבק האישי שלו לכוח. הוא לא רק ראפר מוכשר עם יכולות מטורפות,
אלא גם דמות מעוררת השראה שמוכיחה שאפשר לפרוץ גבולות, לשבור סטיגמות, ולהצליח
גם כשכולם אומרים לך שאתה לא מתאים. הסיפור שלו מלמד על התמדה, אותנטיות, ואמונה
עצמית – ערכים שחשובים לי ומדברים אליי באופן אישי.

LIVE ENTERTAINMENT PHOTOGRAPHY - JAN JOHANNES JACOBRTS

GREYVENSTEIN - November 1992

<http://ir.cut.ac.za/bitstream/handle/11462/1077/Greyvenstein%2c%20Jan%20Johannes%20Jacobus.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Concert Photography – Capturing the Essence of a Concert - Eric Reagan - July 3, 2009

<https://photographybay.com/2009/07/03/concert-photography-capturing-the-essence-of-a-concert/>

Wiz Khalifa @ Birmingham Academy, 3rd November 2011 - Ian.Gelling - 2012

<https://www.brumlive.com/wiz-khalifa-birmingham-academy-3rd-november-2011/>

Wiz Khalifa - תמונות - Steve Gerrard

<https://www.flickr.com/photos/brumlive/with/6326361056>

Steve Gerrard - תמונות

<https://stevegerrard.com/music-photography/bands-live/>

Cage The Elephant's 2014 Concert History

<https://www.concertarchives.org/bands/cage-the-elephant--9?page=1&year=2014>

Music Photography - Matt Walter

<https://mattwalterphoto.com/music-photography/>

Tour News : WAAX 'Labrador' Single Tour 2018

<https://lifemusicmedia.com/tour-news-waax-labrador-single-tour-2018/>

Mathers, Marshall "Eminem" - detroit historical society

<https://detroithistorical.org/learn/encyclopedia-of-detroit/mathers-marshall-eminem>

הסרט 8Mile - אמינים - 2002

<https://youtu.be/axGVrfwm9L4?t=39>